

Istvanas ir **Kristina Szoke** nuo praėjusių metų spalio iki šių metų vasario vidurio vedini misionieriškų tikslų buvo išvykę į Indiją. Istvanas šiuo metu jau išvykęs į Ameriką. Tad savo įspūdžiais iš Indijos sutiko pasidalinti dienas iki išvykimo Panevėžyje skaičiuojanti Kristina.

Prieš kelias savaites vykusioje LKB konferencijoje minėjai, kad nors į Indiją vykote patarnauti kitiems, bet galiausiai jūs patys jautėtės dosniai apdovanoti. Ką gavote Indijoje, ko anksčiau neturėjote? □

Tuos keturis mėnesius, praleistus Indijoje, mes stiprėjome ir augome savo tikėjime. Gyvenome svetimame krašte ir išgyvenome daugybę visokiausių kultūrinių niuansų. Dievas vedė per sunkumus ir stiprino mus. Atsisveikindami su draugais, mes dalinomės, kad atvykome į Indiją palaiminti jų savo dovanomis, patarnauti jiems kuo galime, bet galiausiai jie atsilygino mums dar didesniu palaiminimu. Šis palaiminimas didžiąja dalimi reiškėsi per santykius su žmonėmis. Susiradome daug draugų. Taip pat mus labai drąsindavo ir stiprindavo pamokslai. Mums su Istvanu atrodydavo, kad pamokslininkas kalba būtent mums.

Draugai yra ištis nuostabi dovana. Kaip susidraugavote su jais?

Ofise mes dirbome kaip komanda. Mes susitikdavome kiekvieną savaitės dieną, kartu meldavomės, dirbdavome prie bendrų projektų ar tiesiog šiaip bendraudavome. Kai daug tarpusavyje bendrauji, tada ir užsimezga artimi ryšiai, peraugantys į draugystę.

Ar draugaujant kultūriniai skirtumai nenubrėžė tam tikros ribos, kurią peržengti būtų pavojinga, nes kitaip galbūt jaustumėtės nesuprasti?

Išgyvenau tokią būseną, kai padėti man galėjo tik Dievas. Ieškojau pagalbos pas žmones, bet jos neradau. Tada malda kreipiausi į Dievą. Bendraudami su indais mes sąmoningai nelietėme kai kurių kultūrinių skirtumų, kad neįskaudintume jų. Bet taip pat buvo keletas žmonių, tokių kaip jaunimo pastorius Blessenas, su kuriais galėjome labai atvirai kalbėtis. Su jo šeima perėjome į gilesnį bendravimą, patarnaudavome vienas kitam.

Minėjai, kad sustiprėjote, paaugote tikėjime. Gal būdami Indijoje Dievą pažinote kitokį, gal pamatėte naujų, iki tol dar neatpažintų, Dievo savybių?

Indijoje naujai suvokiau, kad Jėzus šioje šalyje lygiai toks pat kaip ir Lietuvoje, tik kitame kultūriniame kontekste. Jėzus yra visų šalių tautietis. Indijoje Jis toks pat gyvas kaip ir čia. Jis tiek pat myli ir patarnauja žmonėms kaip ir Lietuvoje. Tik mums gal kartais nėra lengva priimti kitokius žmones, o Jis juos priima ir myli. Dievas ir ten nuostabiai veikia.

Skaitydama laiškus, pastebėjau, kad jums dažnai tekdavo liudyti, dalintis su kitais apie Dievą ir jo veikimą. Kaip priimdavo jus klausytojai?

Bažnyčia ir taip pat organizacija, kuriai mes priklausėme, yra matę visokio plauko misionierių iš Vakarų. Jie buvo labai atviri ir visada laukdavo ir norėdavo, kad mes dalintumėmės. Jiems tai jau buvo pažįstama. Kai Istvanas dalindavosi, jis juos visą laiką drąsindavo. Pirmuosius du mėnesius jis šlovino Dievą už tai, kaip Dievas veikia indų gyvenime. Jis žavėjosi indų krikščionių

užsidegimu ir pasiekimais. Žmonės labai šiltai priėmė tuos pastebėjimus ir dėkojo už padaršinimą. Mus taip pat labai maloniai nustebino išgirsti žodžiai, kad mes buvome pirmieji misionieriai, taip stipriai įsilieję į bendruomenę. Galbūt dar ir todėl, kad iki tol nebuvo misionierių - vyro ir žmonos. Mes bendravome kaip viena šeima, palaikėme vienas kitą kaip galėjome. Gal dėl to jie ir priėmė tai, ką mes sakome.

Kuo jus sužavėjo indų krikščionių bendruomenės? Ką turi Indijos krikščionys, ko mums galbūt trūksta?

Lietuvoje mes turime labai daug. Bet, turėdami tiek daug, mes kažkodėl darome tokius mažus žingsnelius. Aš pati, prisimenu, dažnai tarnaudavau Dievui iš paklusnumo, bet be užsidegimo. Žinau, Dievas tai irgi laimindavo, bet Indijoje mačiau, kad žmonės tai daro iš dėkingumo su užsidegusia širdimi, su aistra. Ypač jaunimas buvo užsidegęs tarnauti. Jie susitikdavo kiekvieną savaitę ne kiek paskaityti Biblijos, kiek pabendrauti, pabūti vienas dėl kito, pasidalinti, atsiverti. Bendraudami jie auga ir „suauga“ vienas su kitu. Jie prieidavo vienas prie kito ir sakydavo: pasakyk, už ką aš galėčiau dėl tavęs pasimelsti? Įžvelgiau juose nuostatą: aš tau patarnausiu, aš su tavimi. Augindami bei drąsindami kitus, jie augo patys. Ten žmonės moka džiaugtis mažais dalykais. Vaikai mokosi garaže, sienos apsilupę, bet jie tokie protingi. Neveltui pusė *Microsoft* darbuotojų yra indai. Bet jie užaugo sėdėdami ant plytos garaže, vadinamame mokykla.

Jeigu vėl atsirastų tikinčiųjų iš Lietuvos, norinčių pasitarnauti Indijos krikščionims. Ką jiems patartumėte, į ką atkreiptumėte jų dėmesį?

Aš patarčiau pasikalbėti su tais, kurie jau ten yra buvę. Mums buvo didelis palaiminimas, kad turėjome vadovus, kurie mums labai įvairiapusis padėjo. Labai svarbu pačiam būti pasiruošusiam psichologiškai ir morališkai, apsišvietusiam, žinoti, kur važiuoji ir ką darysi. Kai tik atvykome, pirmą savaitę mes galvojome: Dieve, ką mes čia darome? Bet, kadangi jau buvome pasiruošę misijai, Dievas greitai parodė nišą, kur mes galėjome tarnauti ir jaustis saugiai. Taip pat reikia planuoti kelionę, melstis už ją. Prieš kelionę susipažinus su tam tikrais kultūriniais savitumais, sumažėtų streso staiga atsidūrus kitoje šalyje, visiškai svetimoje kultūroje.

Kristina Szoke apie misiją Indijoje: „Jie atsilygino mums dar didesniu palaiminimu“

Parašė Diana Goss

Penktadienis, 27 Kovas 2009 15:34 - Atnaujinta Šeštadienis, 28 Kovas 2009 16:20

...nystė